Alamat ng Mt. Malindig

JOHN CARLO G. SAPORNA

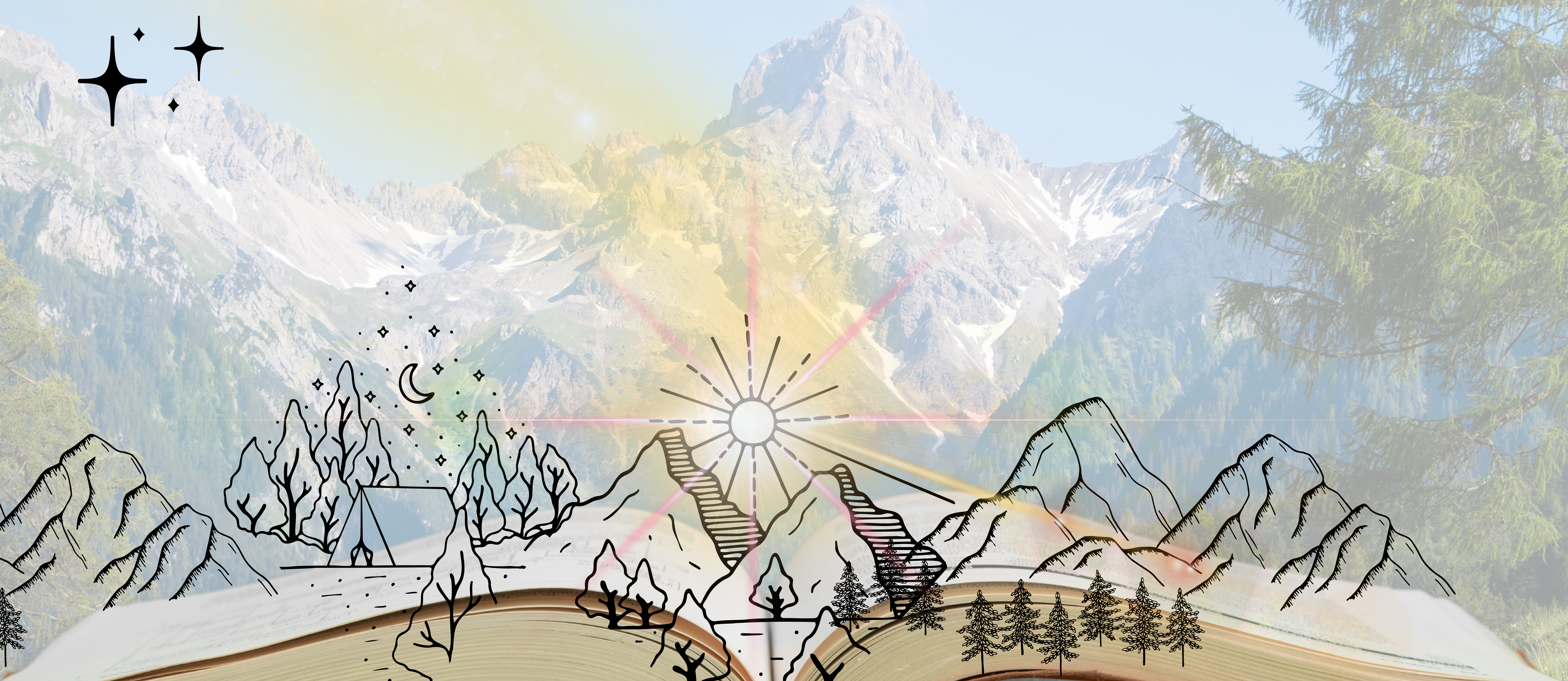

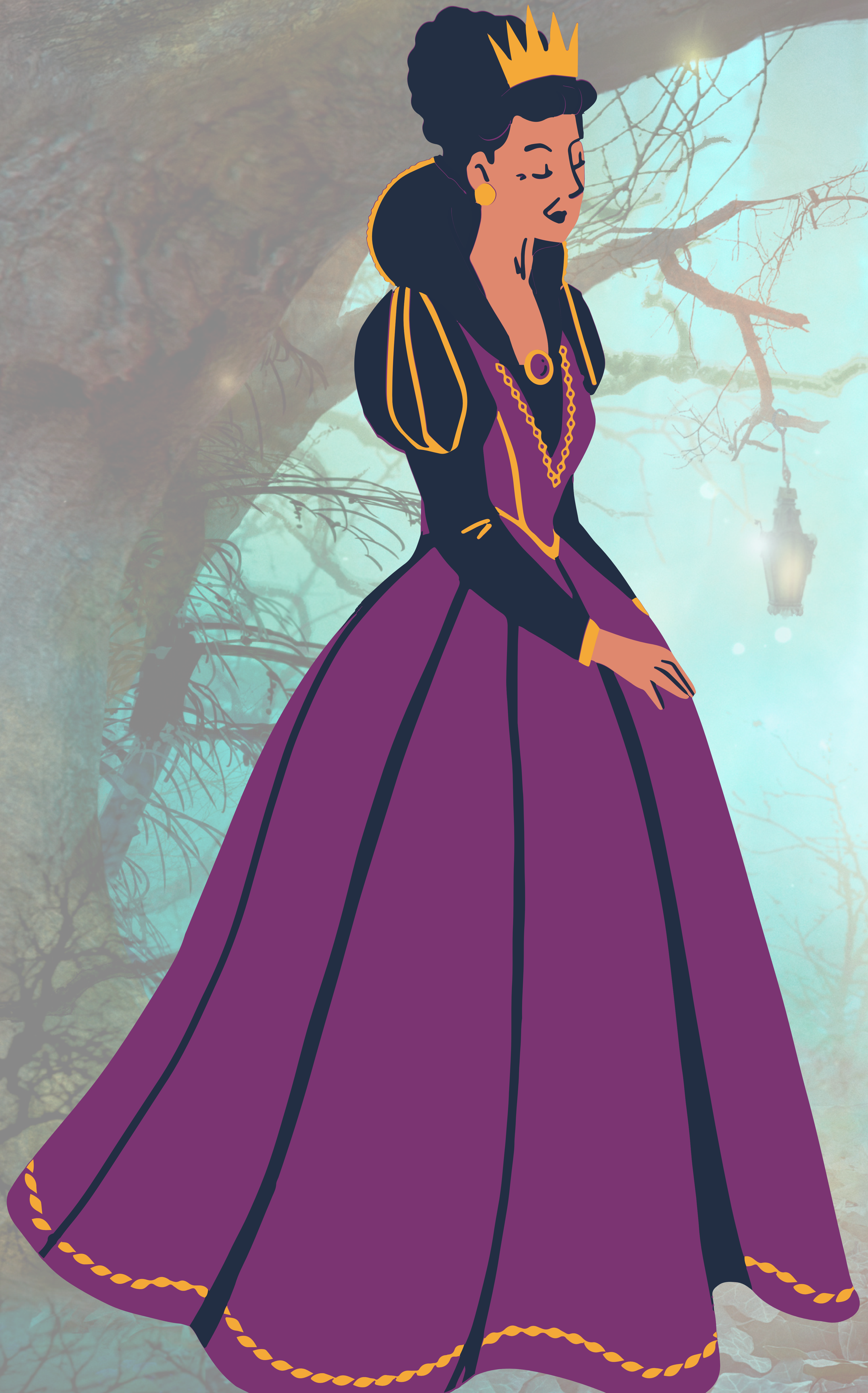

May isang reyna na nanirahan sa islang kaharian ng Marinduque, sa dakong timog-silangan ng Luzon. Ang kanyang kagandahan ay sikat, ngunit kakaunti ang nangahas na makilala siya. Ang kanyang mga mata ay malamig tulad ng mga brilyante na nakalagay sa bakal, at ang kanyang mga labi ay nagyelo sa isang matigas na tuwid na linya. Ang kanyang pangalan ay Maria Malindig at siya ay isang masamang pinuno.

Kapag may nagalit sa kanya, pinapatay niya. Lahat ng nasasakupan niya ay takot na takot sa kanya. Sinabi ng lahat na siya ay masama. Iilan lang ang nakakaalam na siya ay masama dahil lang sa wala siyang minamahal.

Isang araw, bumagyo sa may kalagitnaan ng dagat. Nagngangalit ito sa loob ng tatlong araw at tatlong gabi, ngunit sa ikaapat na araw ay tumigil ito. Maaliwalas ang bukang-liwayway at tahimik ang dagat.

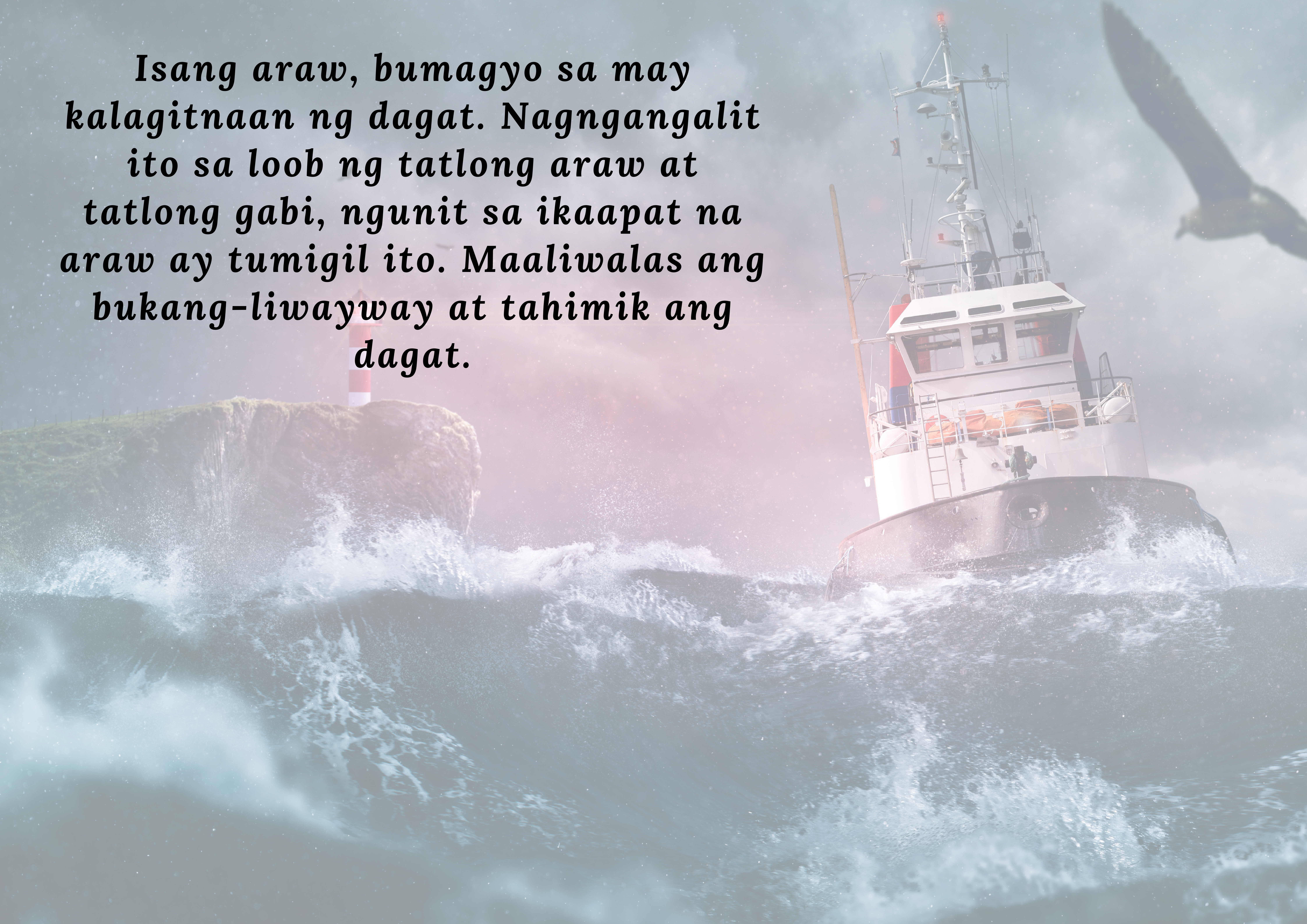

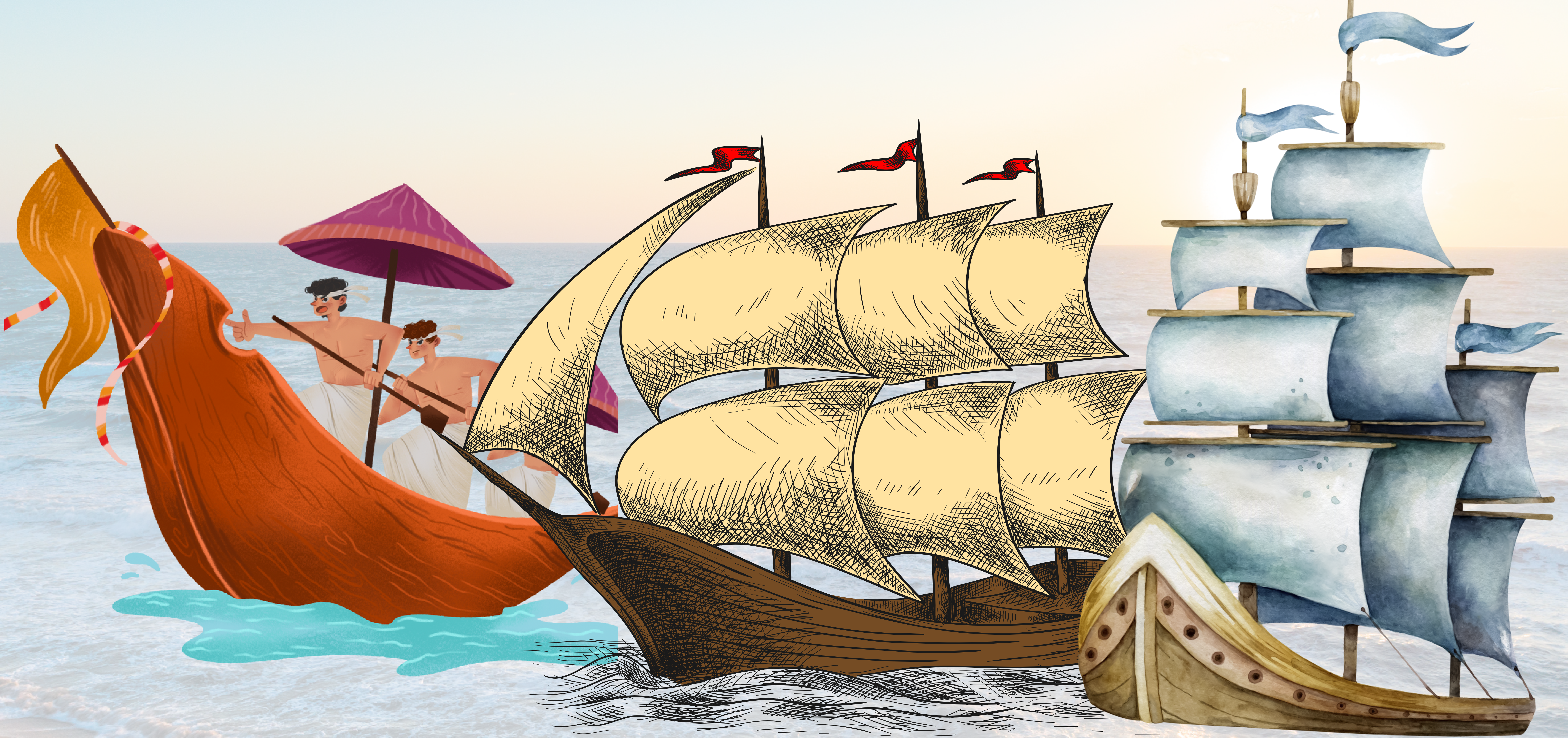

Nang tumingin ang mga tao sa look, nakita nila ang tatlong malalaking barko na may maringal na puting layag at maraming kulay na watawat na pumapagaspas sa hangin. Sa palasyo ay pinanood ni Maria Malindig at ng kanyang maharlikang konseho ang mga barko na may malaking interes. Sila ba ay mga barko ng kaaway? O sila ba ay mga magiliw na barko na naghahanap ng kanlungan mula sa bagyo? Pinagmasdan nila ang isang maliit na bangka na ibinaba mula sa bawat isa sa tatlong barko.

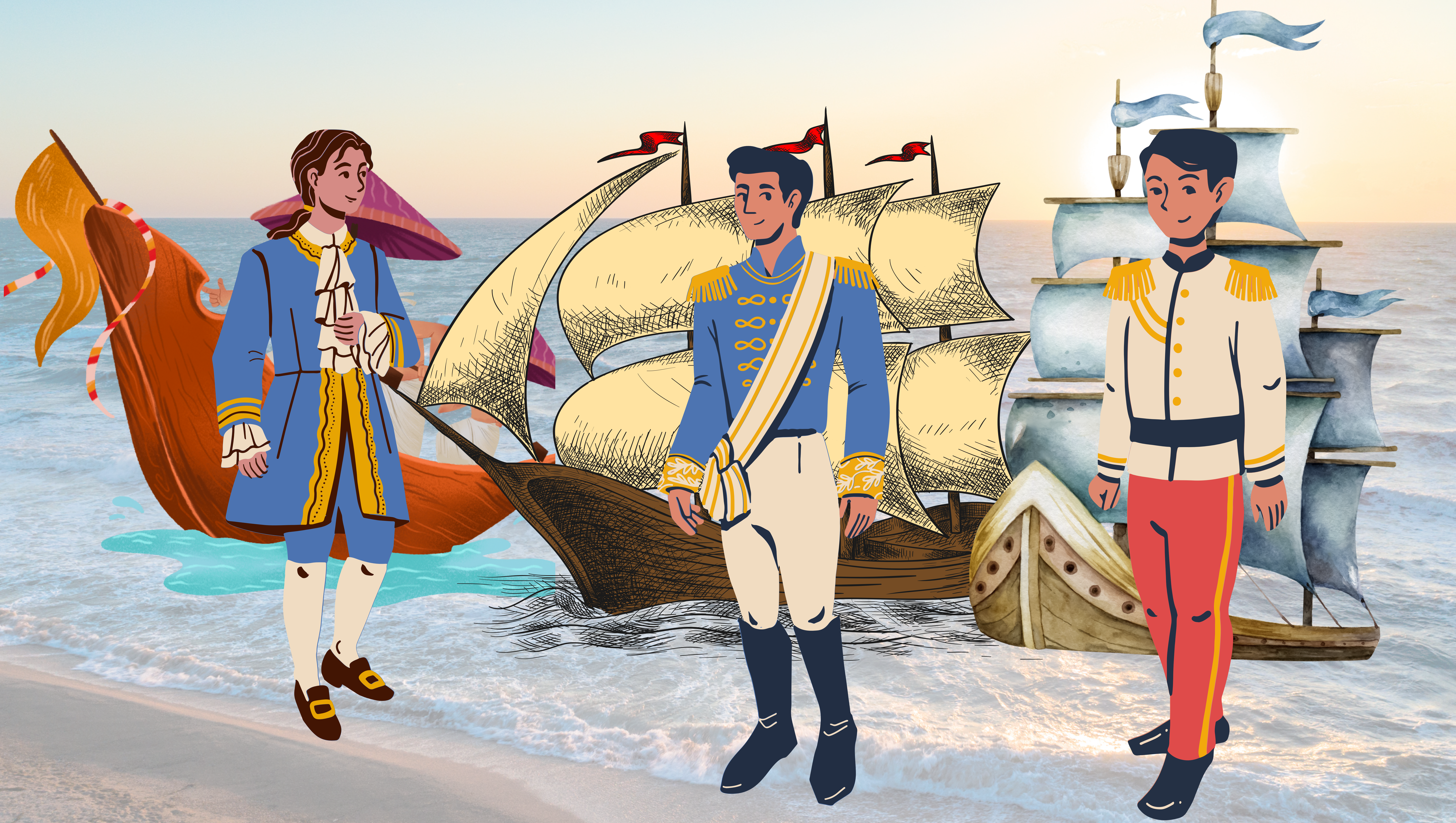

Ang mga bangka ay sinagwan ng ilang lalaki. Sa gitna ng bawat bangka ay nakatayo ang isang lalaki, nakadamit na napakayaman na naaninag nila ang araw at nasilaw ang mga mata ng lahat ng nanonood.

Ipinadala ng reyna ang kanyang punong ministro sa dalampasigan upang salubungin ang mga bangka. Yumukod ang ministro sa bawat isa sa tatlong lalaki at nagsabi: “Kami at ng mga taga Marinduque ay tinatanggap kayo sa aming lupain. Nais naming batiin ang aming mga bisita sa tamang pagtanggap, ngunit mahirap gawin ito nang hindi alam kung sino kayo.

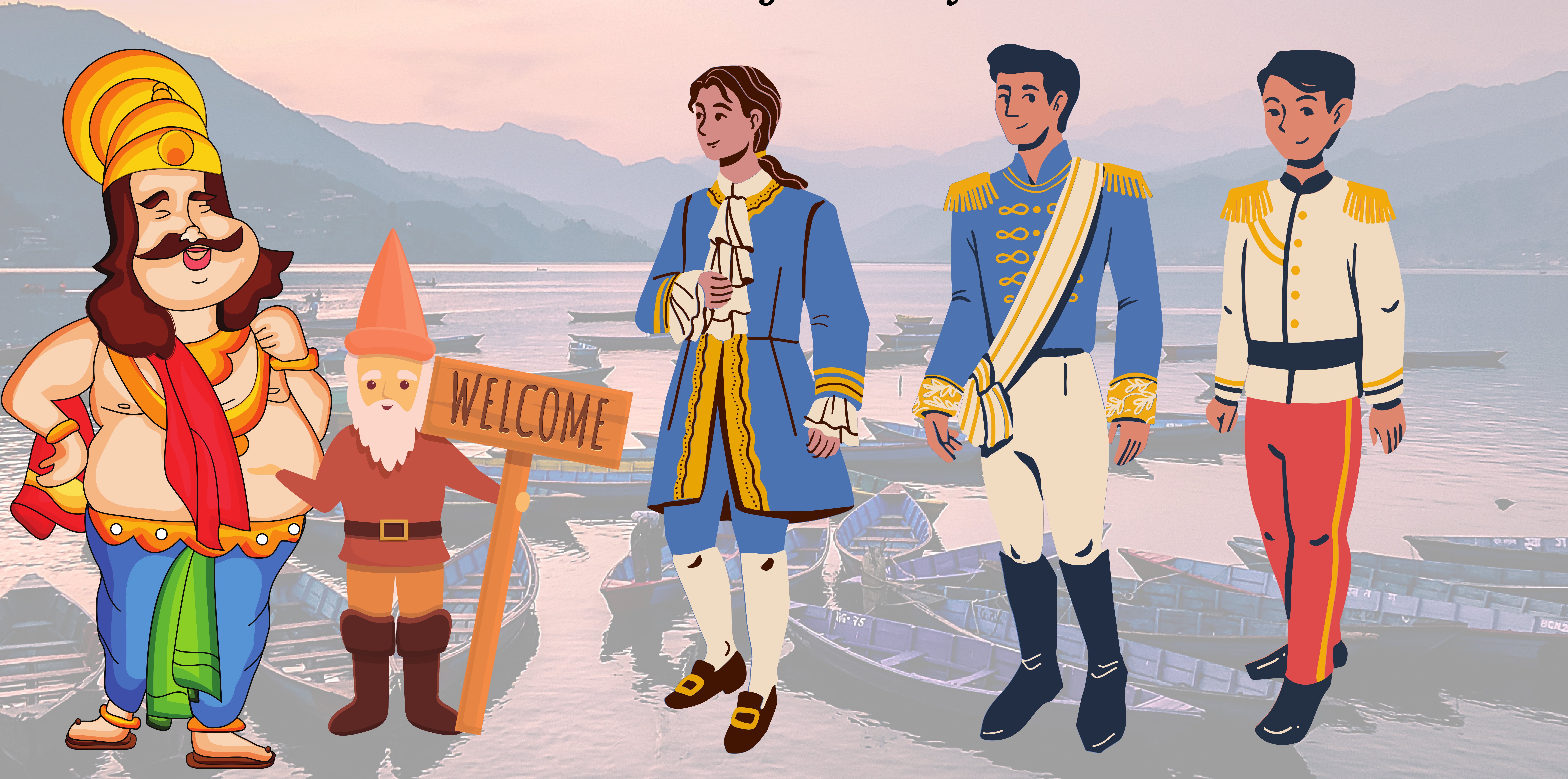

Lumapit ang pinakamatanda sa tatlong lalaki at sumagot, "Ako si Laki, hari ng silangang lalawigan ng Imperyo ng Mu." He gestured graciously. "Ito ang mga kasama ko. Haring Man-nga at Haring Pangikog." Yumuko ang dalawa. Nagpatuloy si Haring Laki: "Sinundan namin ang araw at tumawid sa isang daang dagat upang makahanap ng isang kaharian na pinamumunuan ng isang reyna na ang kagandahan ay kilala sa malayo at malawak. Ang bagyo ang nagdala sa amin sa iyong mga dagat, ngunit ngayon alam namin na ito ang kaharian na aming hinahanap. Dumating kami sa pag-asa na ang isa sa amin ay maaaring manalo sa kanyang kamay sa kasal."

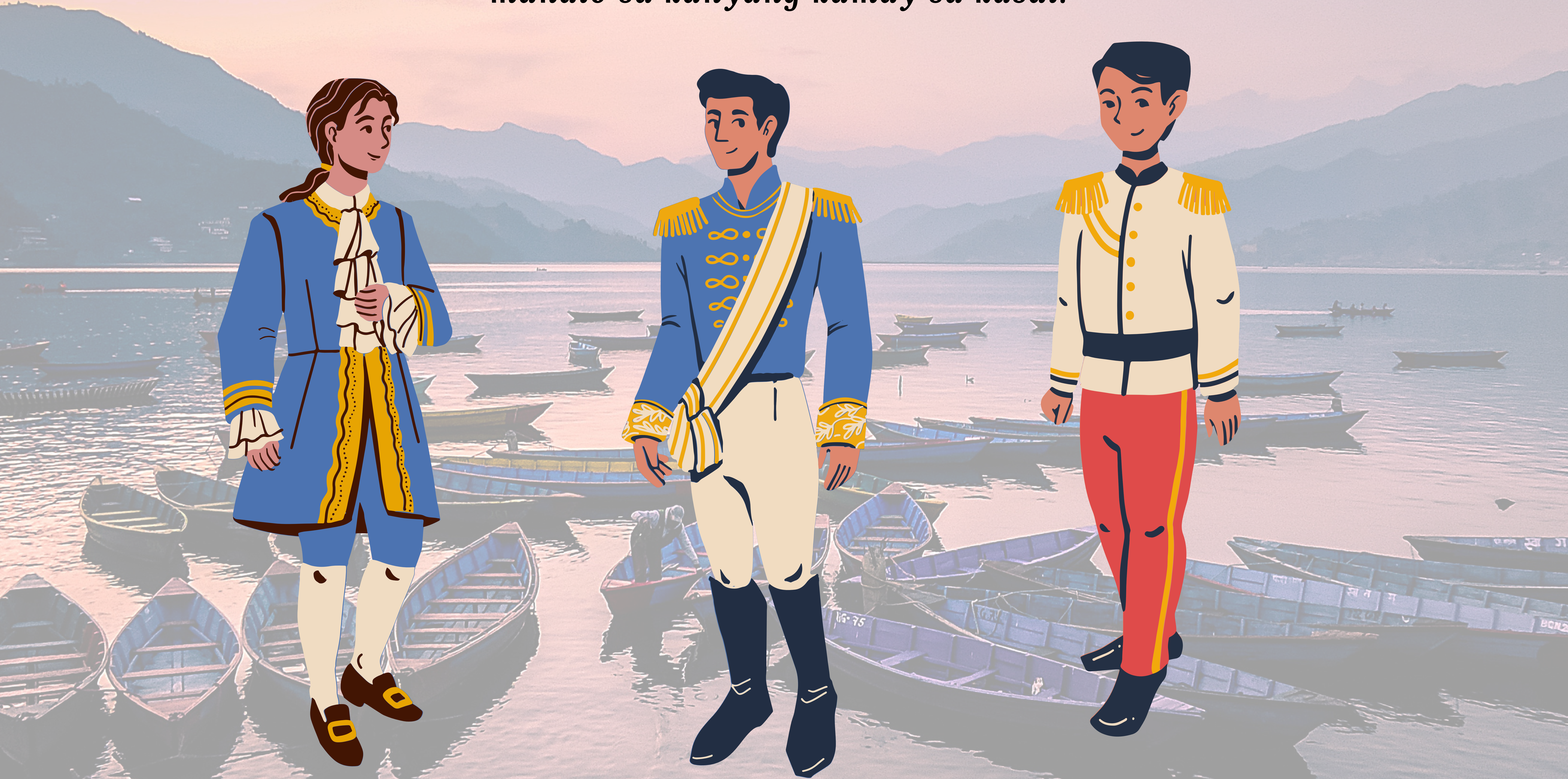

Hiniling ng punong ministro na sundan siya. Magkasama silang gumawa ng mahabang prusisyon patungo sa palasyo-ang ministro, ang mga hari, at ang mga lingkod ng mga hari, na nagdadala ng mga regalo para sa maganda ngunit misteryosong reyna.Nang pumasok ang mga hari sa palasyo ay natigilan sila sa kagandahan ni Maria Malindig. Ang reyna mismo ay mabilis na sinulyapan ang mga bisita na may nakasanayang mata.

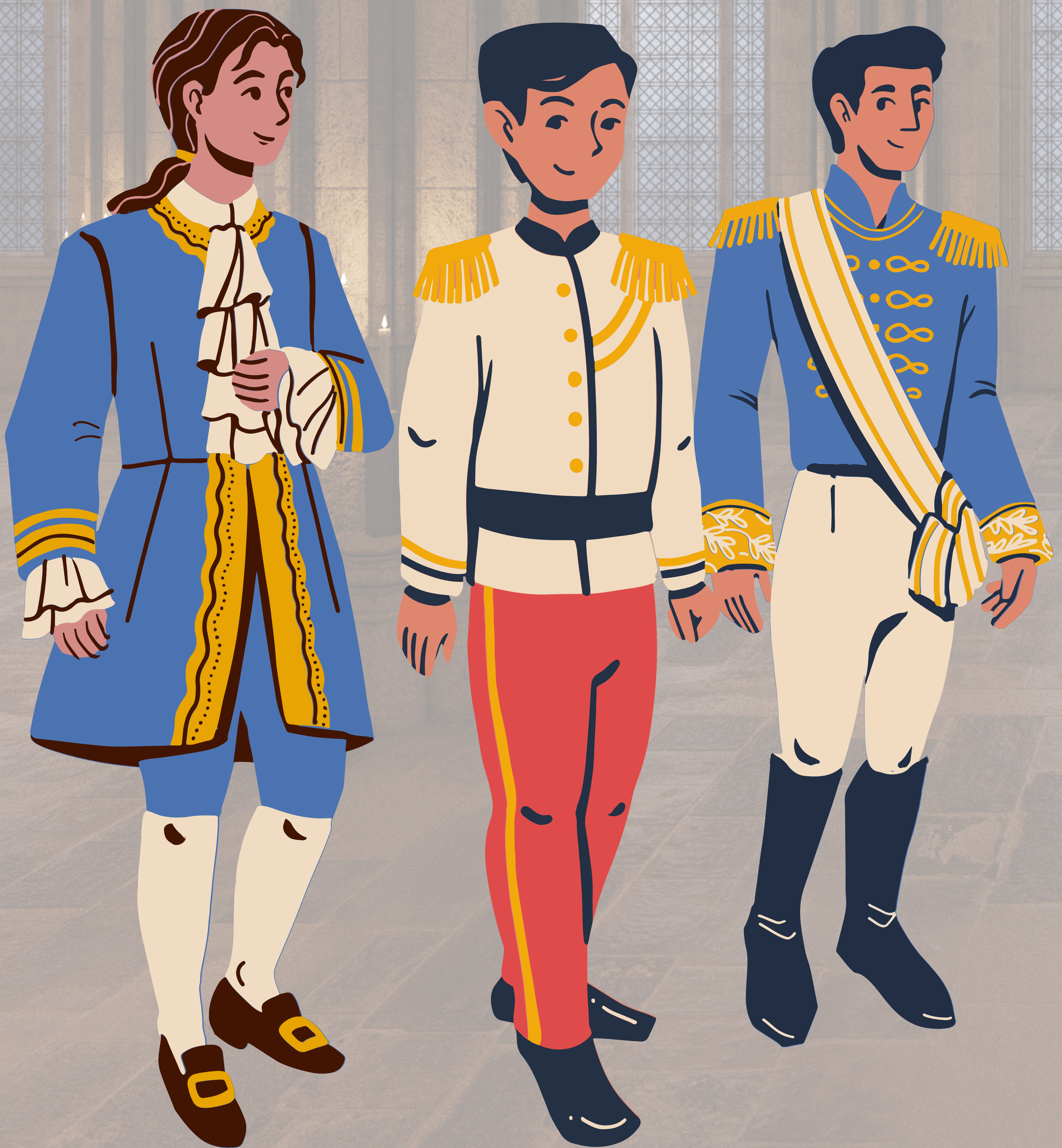

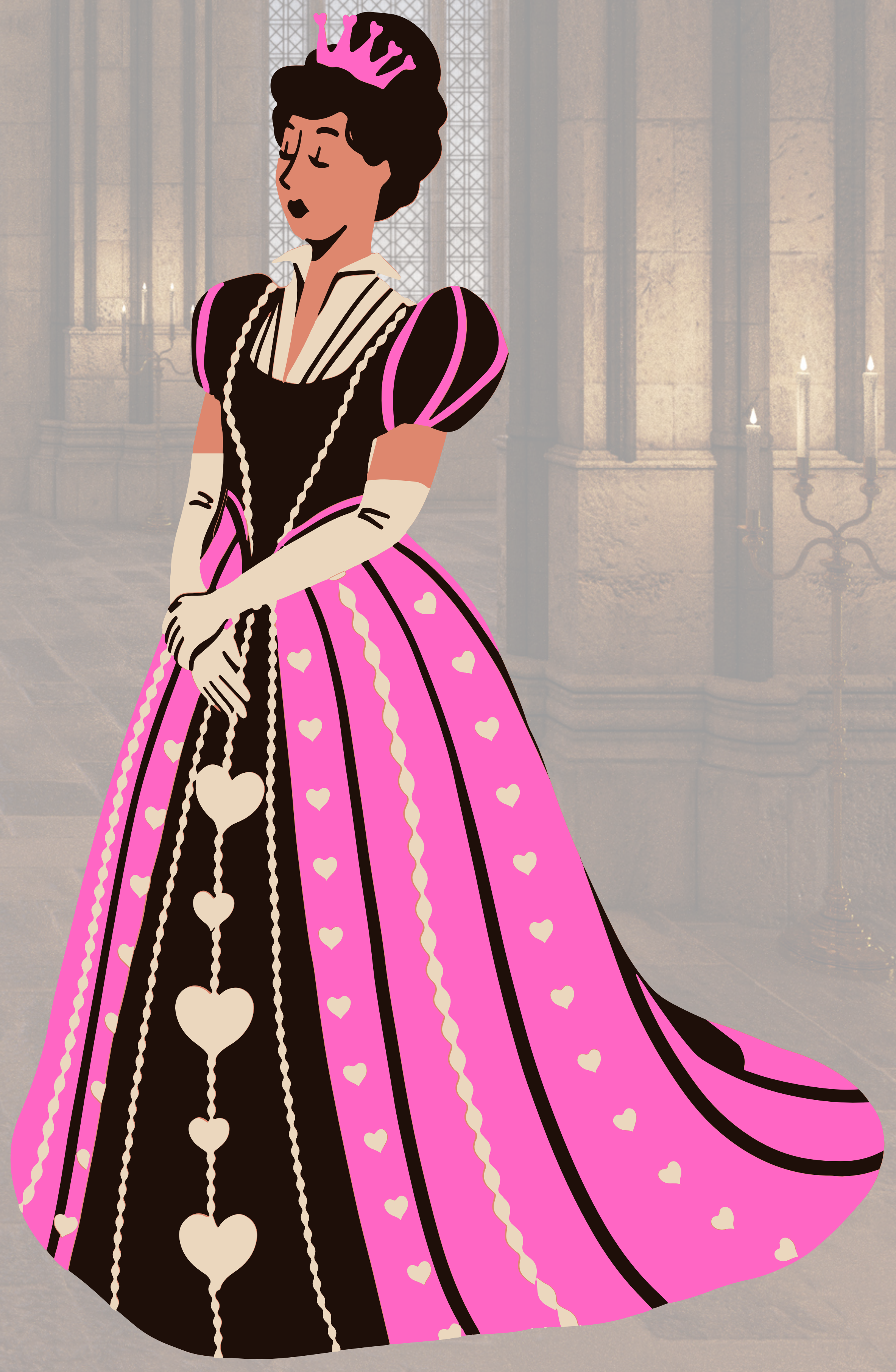

Sa isang minuto ay tiningnan niya ang mga ito. Ang una, si Haring Laki, ay mukhang matandang ginoo. Siya ay may maluwag na pang-ibabang labi. Ang pangalawa, si Haring Man-nga, ay maganda ngunit napakaikli. Ang ikatlo at pinakabatang hari ay si Pangikog. Siya ay matangkad at guwapo, at gustong makilala pa siya ng reyna.

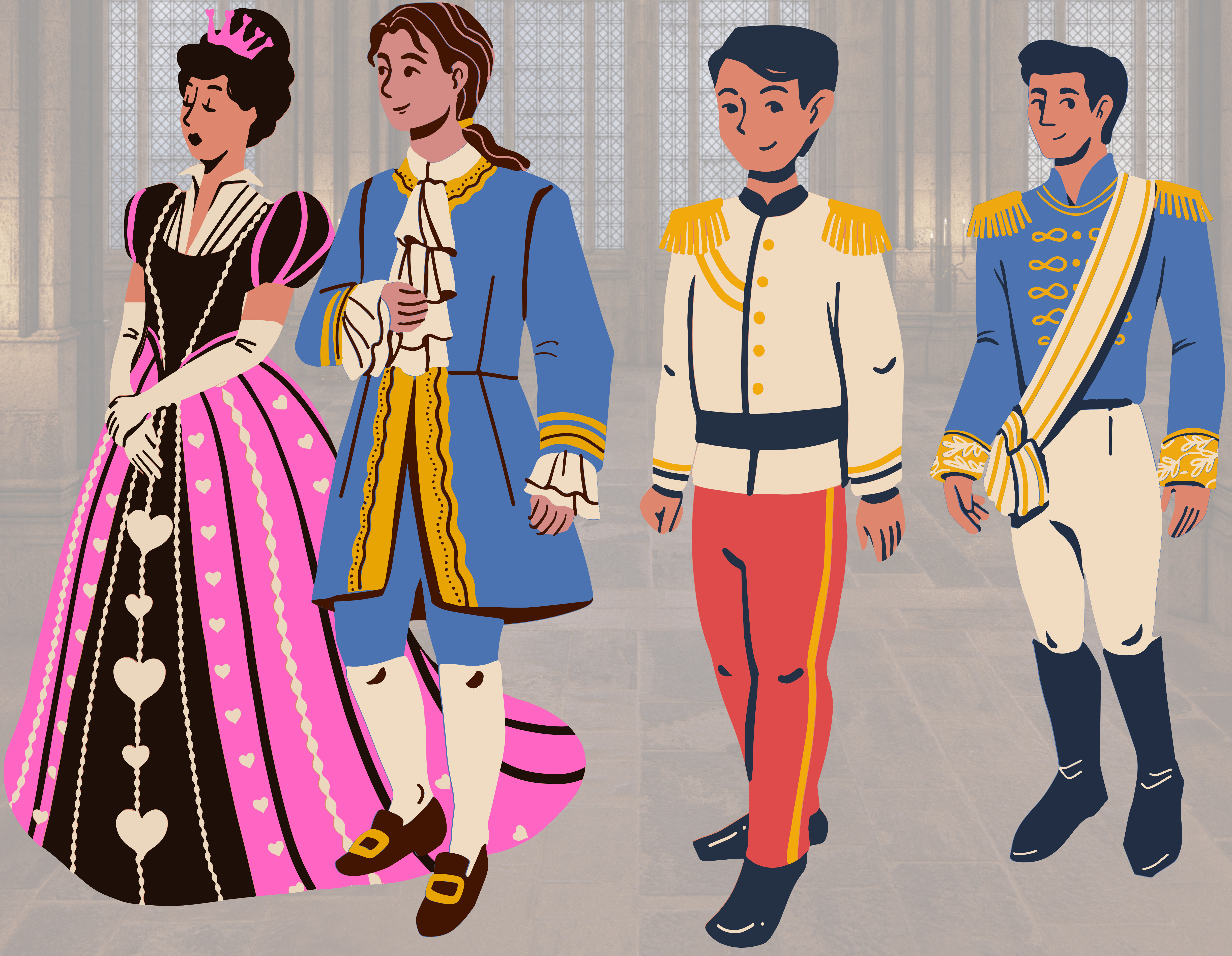

Nang sabihin sa kanya ni Haring Laki kung bakit sila naparito, ang malamig na puso ni Maria Malindig ay naglabas ng mainit na sinag ng pag-asa. Ngunit nagtanong siya ng maraming tanong, dahil naghinala siya at hindi madaling magtiwala. Nang masagot ang kaniyang mga tanong, sinabi niya: "Alam ko na ngayon na tapat ka, at ikinararangal ko. Pinamunuan ko ang aking kaharian sa loob ng maraming taon. Tinatanggap ko ang iyong mapagbigay na alok na ibahagi ang aking pasanin..." Humina ang kanyang boses, at sa unang pagkakataon sa kanyang buhay ay hindi siya sigurado. Ngunit siya ay isang babae na nakasanayan na gumawa ng mga pagpipilian, kaya mabilis siyang nagdesisyon. "Pinipili ko si Pangikog ."

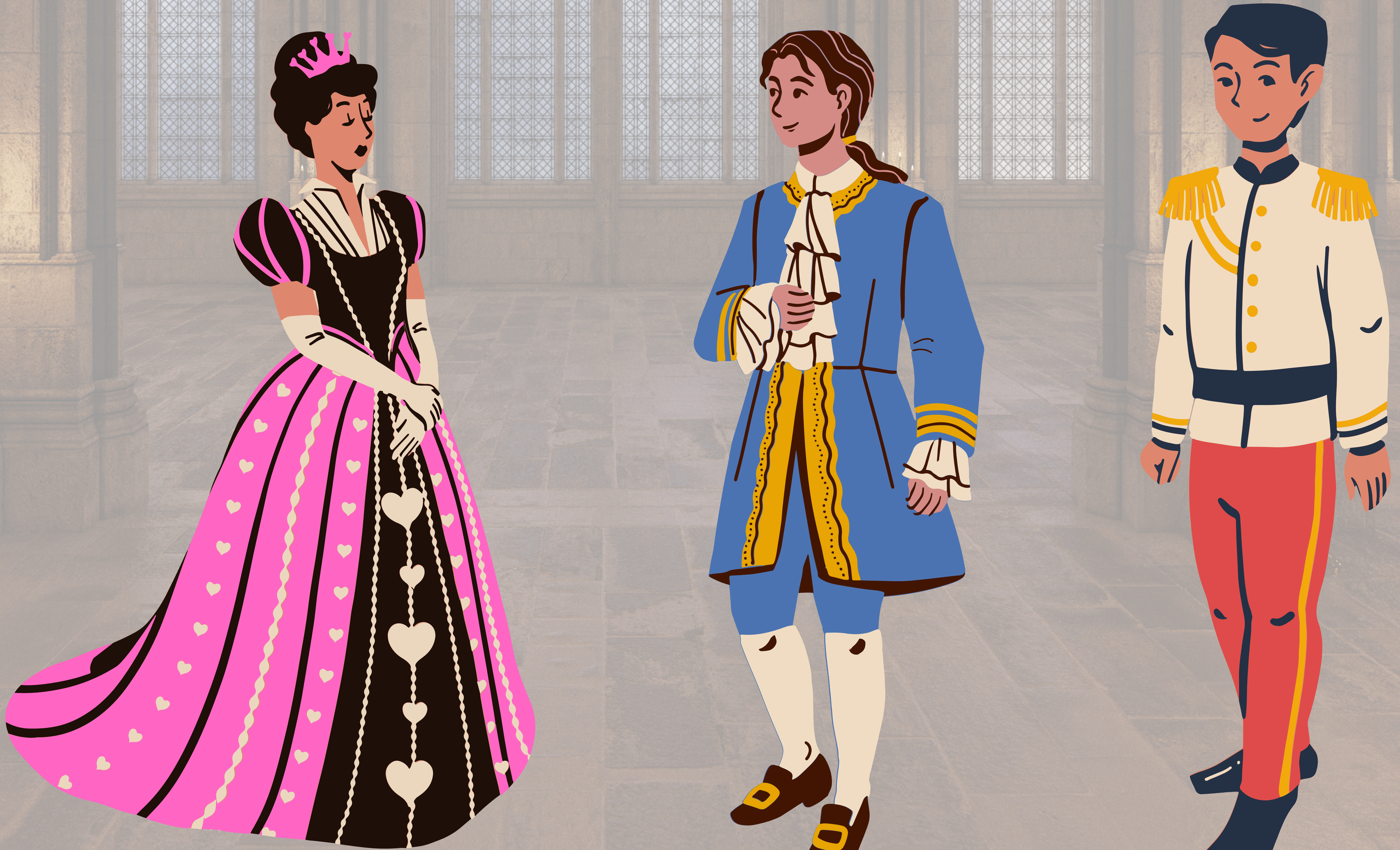

Ang mga hari ay tumindig. “Kamahalan,” mabilis na sabi ni Haring Laki, “Kaugalian namin na ang isang hari ay pakasalan lamang ang babaeng napanalunan niya sa isang paligsahan ng kasanayan. Hindi tayo maaaring sumuway sa batas." "Sa aking kaharian," sabi ni Maria Malindig nang may katahimikan, "ang aking salita ay batas." Pagkatapos ay nagsalita si Haring Pangikog: “Lubos akong pinarangalan, Kamahalan, ngunit hindi ako makakalaban sa mga kaugalian ng aking bayan. Ang usapin ay dapat pagpasiyahan sa pamamagitan ng isang paligsahan, kung hindi, kailangan kong bumalik sa aking kaharian nang mag-isa." "Mabuti, kung gayon," sabi ng reyna. “Magkakaroon tayo ng paligsahan. Ang hari na pinakamabilis na naglalayag sa kanyang barko ay mananalo sa aking kamay.

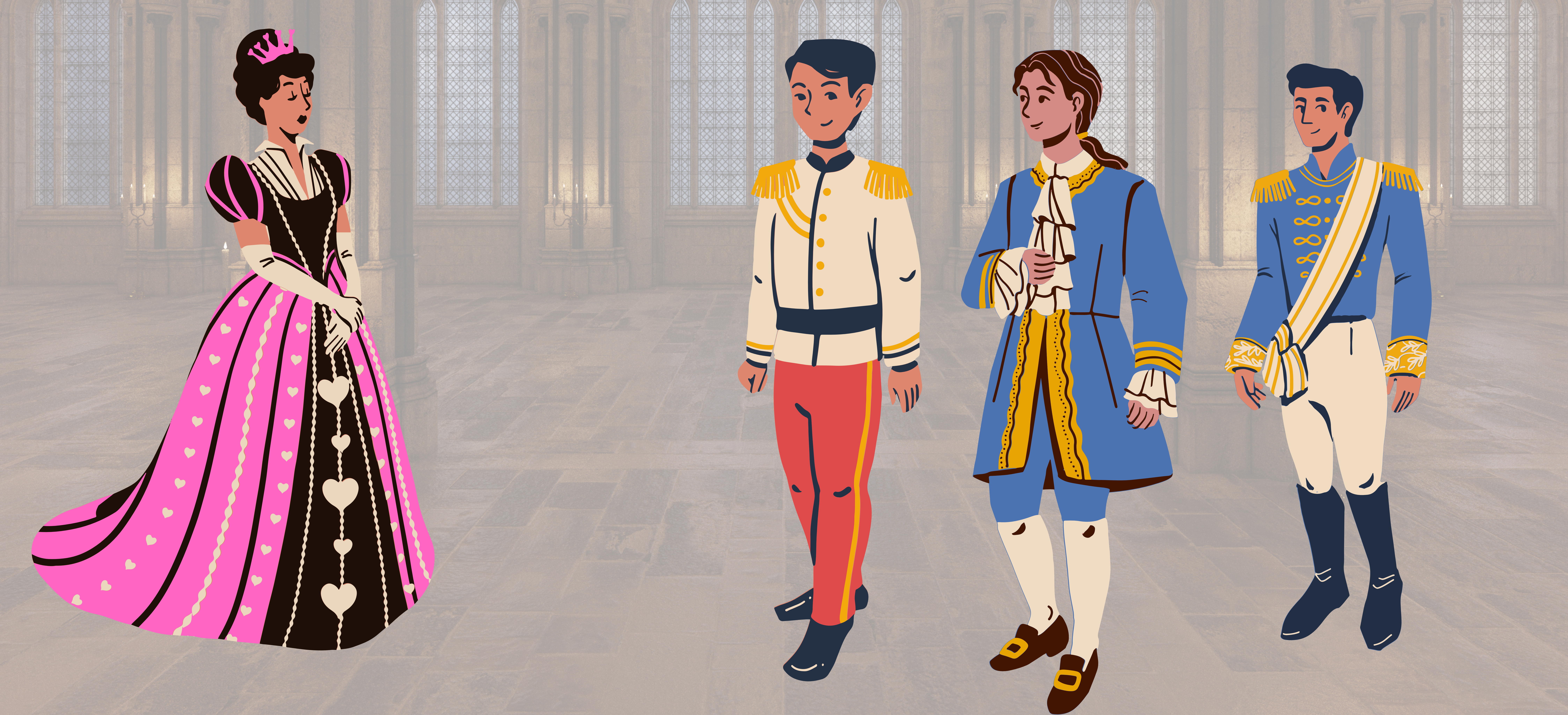

Ang araw ng patimpalak ay sumikat nang maliwanag at malinaw. Pumila ang mga tao sa mga dalampasigan para panoorin ang karera ng bangka. Si Maria Malindig at ang maharlikang sambahayan ay nanonood mula sa tore. Lahat ay sabik na makita ang bata at guwapong hari na nanalo sa karera.

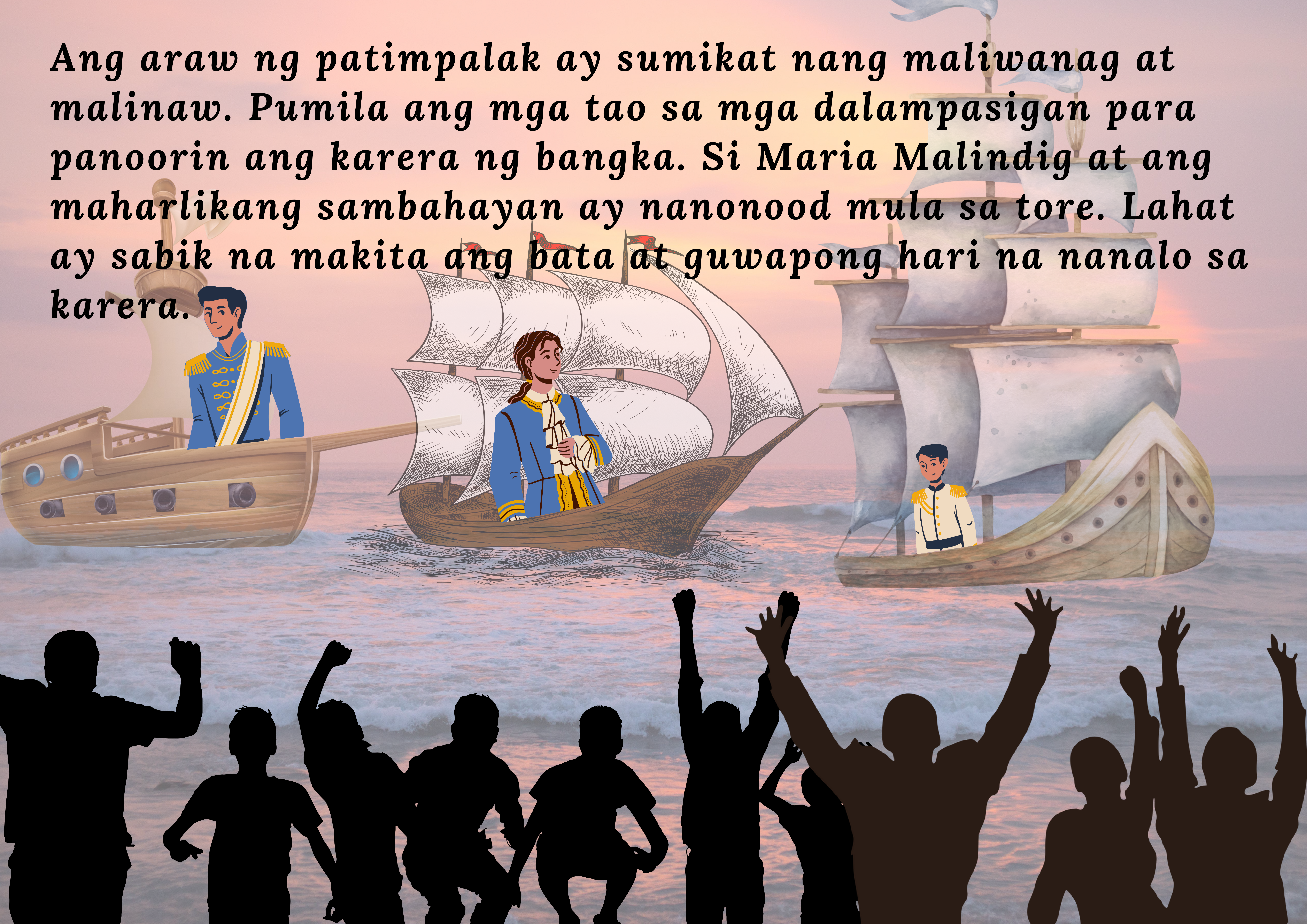

Hindi nagtagal ay nakita na ang mga puting layag. Hinintay ng mga tao na makalapit ang mga barko para makita nila kung sino ang nasa unahan. Hindi inalis ni Maria Malindig ang kanyang matatalas na mata sa dagat, at alam niya bago ang iba na si Haring Laki ang nangunguna, na sinundan ni Haring Mana. Huli ang barko ni Haring Pangikog, malayo sa dalawa.

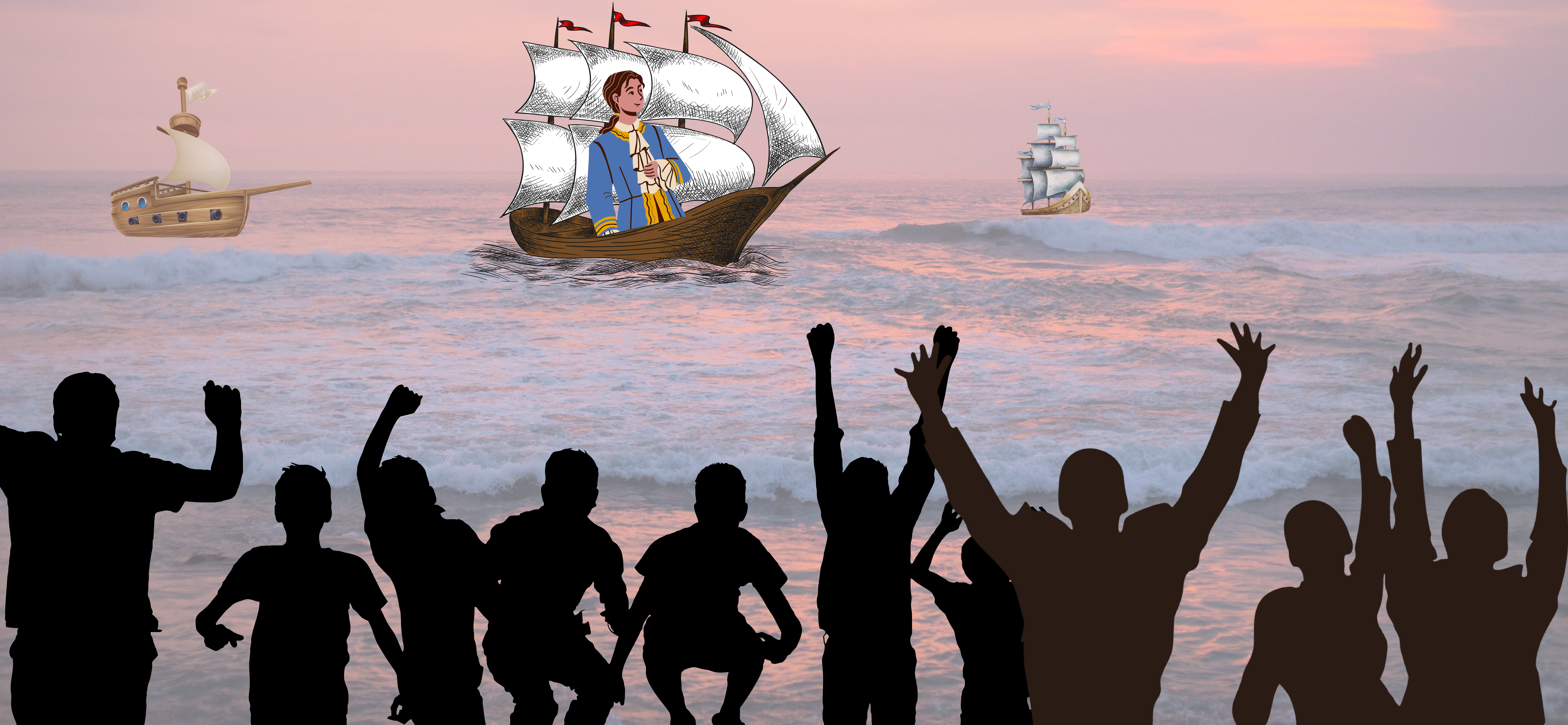

Ang puso ni Maria Malindig ay lumubog sa kawalan ng pag-asa, ngunit hindi nagtagal ay nagalit siya. Paanong matatalo si Pangikog? Isang bagay na kasing simple ng paglalayag ng barko... kailangang maging tanga ang lalaki para hindi manalo sa karera! Mas lalo siyang nagalit nang maisip niya kung paano siya, ang pinakamaganda sa mga reyna, ay hindi karapat-dapat sa isang asawang kasing edad ni Haring Laki. Siya ay halos mabaliw, at ang kanyang mga mata ay kakikitaan ng poot. Mabilis siyang umalis sa tore. Sinundan siya ng mga ministro sa templo ng mga diyos. Sabik silang makita kung ano ang gagawin niya. Magpapa-spell ba siya para magpadala ng hangin kay Haring Pangikog at manalo siya?

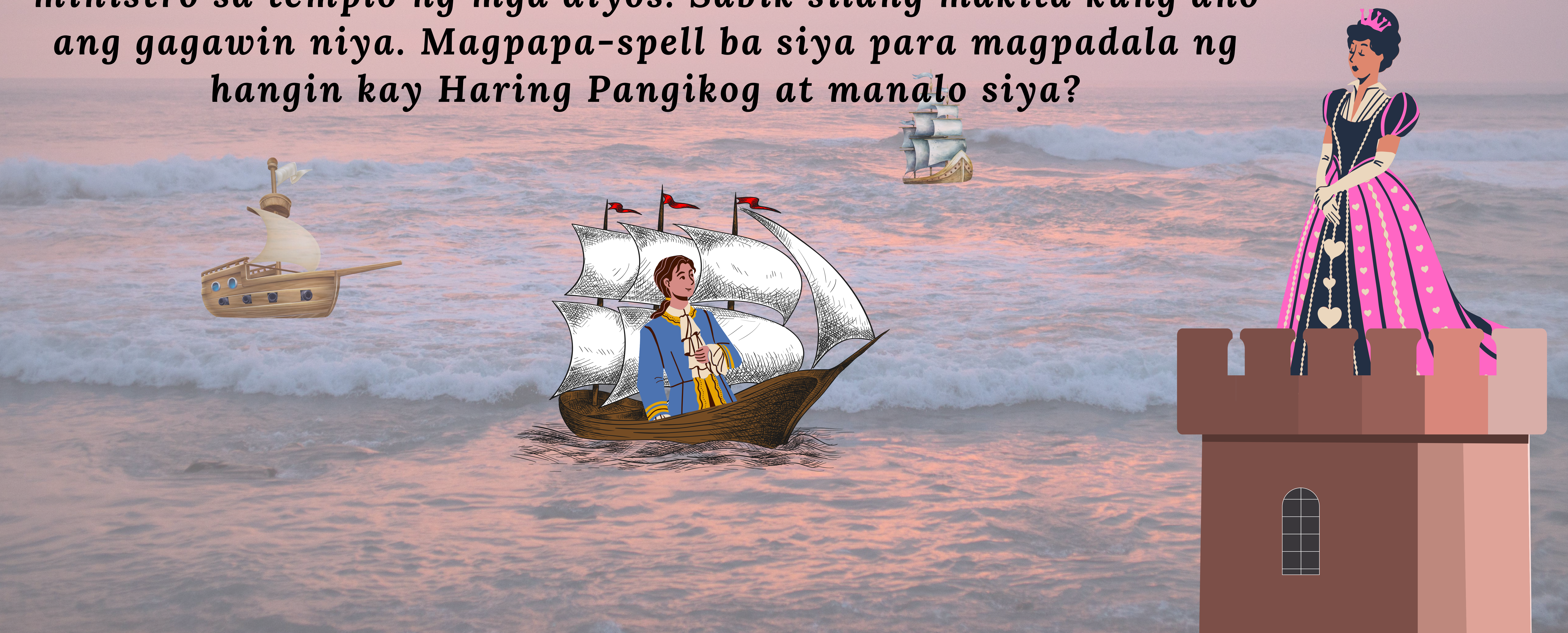

Ngunit nakalimutan na ni Maria Malindig ang kanyang mga spells sa kanyang galit. Pagdating niya sa templo, sumigaw siya ng malakas na hiyawan na narinig sa buong palasyo. “Walang kwenta! Kayo ay walang kwentang tagapag-alaga ng aking kapalaran! Hinahangad ko ang init, ngunit ngayon itinatanggi mo sa akin ang init na iyon! Bakit mo siya tinanggihan ng tagumpay? Dapat ay akin siya!” At habang ang kanyang mga ministro ay nakikilabot na nanonood, si Maria Malindig ay kumuha ng kandelero at pinatay ang lahat ng mga sagradong diyus-diyosan.

Sa isang oras ay nawala ang galit. Sumikat muli ang araw at maaliwalas ang kalangitan. Kalmado ang dagat. Ang lahat ay tulad ng dati, maliban sa palasyo ni Maria Malindig. Ito ay nawala, at sa lugar nito ay isang bundok ang tumaas. Ang bagong bundok ay nakaharap sa look, na kamukha ni Maria Malindig habang pinagmamasdan ang lahi na ipinagmamalaki at marilag. Wala na rin ang mga barko. Sa kanilang lugar ay may tatlong maliliit na isla.

Pinangalanan ng mga tao ang bundok sa pangalan ng kanilang reyna na may pusong bato, at ang mga isla sa tatlong kapus-palad na hari na sinubukang makuha ang kanyang pag-ibig.